

Zálesí

Čtvrtletník pro kulturu, sport,
historii a společenský život

ročník 61, léto 2024, zdarma

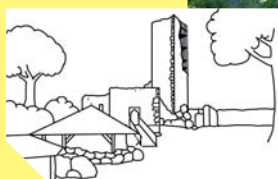

POJĎME SI HRÁT VEN

HUMPOLECKÉ LÉTO

OSOBNOSTI

AHOOOJ!

TÉMA NA LÉTO 3

Pojďme si hrát ven

SLAVÍME A PŘIPOMÍNÁME SI 5

Jan Želivský

KULTURA ŽIJE 7

Japonské šachy

Humpolecké léto

Kulturní lahůdky

Z KNIHOVNY 10

Digitální svět v knihovně

Z HUMPOLECKÝCH KRONIK 11

K rybníku nebo na koupaliště?

HISTORIE ZNÁMÁ I NEZNÁMÁ 13

Městský vodovod

OSOBNOSTI 15

Jiřina Jirásková

Jan Jirásek

POVÍDKA PRO ZÁLESÍ 16

Martin Rus: Školní prázdniny

PŘÍRODĚ NABLÍZKU 18

Kouzla přírody v létě

SPORT 20

Luboš Komrs a vodáctví

HRAJEME SI 23

Soutěžní křížovka

Vymalujte si

Najděte pět rozdílů

Pojďme si hrát ven

Pobyt na čerstvém vzduchu, ideálně i pohyb, přináší řadu nenahraditelných benefitů pro naše fyzické a duševní zdraví. I když je toto tvrzení v různých podobách opakováno stále dokola, rozhodně není od věci připomenout ho také na tomto místě. S létem navíc přichází zpravidla příznivé, slunečné počasí, kdy je doslova radost vyrazit ven a užívat si nejen hřejivé paprsky, ale také uklidňující zeleň nebo čerstvý vzduch. A také aktivity, které pro malé i velké připravili kulturní aktéři v Humpolci i jeho okolí. Protože kdo si hraje, nezlobí.

Malá ochutnávka z letního menu

Hliník se odstěhoval do Humpolce. Doslova zlidovělá věta je, chtě nechtě, s Humpolcem už asi nadobro spjatá díky filmu Marečku, podejte mi pero! Nyní ale nebudeme zvat přímo do Hliníkária, které je nejslavnějšímu fiktivnímu humpoleckému přistěhovanci věnováno – je to přece jen uvnitř – ale pozveme vás k **únikové hře nazvané Je přítomen Hliník?** Vezměte s sebou až čtyři kamarády a udělejte si čas zhruba na dvě až tři hodiny. Navštívíte osm míst ve městě, kde budete hledat indicii, která vám pomůže vyřešit úkol a odemknout zámek. Pokud budete úspěšní a podaří se vám všechny úkoly vyřešit do dvou hodin, zjistíte, kde bydlel Hliník, a můžete se těšit i na další odměnu. A to za poznání Humpolce i poodhalení identity člověka, kterého znají daleko za hranicemi města, aniž by ho někdy někdo viděl, stojí, že?

Jestli vás únikovka po Humpolci „chytla“, určitě vyzkoušejte další hru s názvem **Tripper**. Srdéčko zaplesá především milovníkům hádanek a šifer, ale i těm, kteří rádi objevují nová místa netradičními způsoby a jsou hraví i trošku zvědaví. Čeká vás procházka po Humpolci tentokrát s 24 úkoly, a pokud odhalíte záhadu pivovaru a vylúštíte tajenku, můžete se těšit na jinak nesehnatelné turistické vizitky od Wander Book do vašeho turistického deníku. K Hliníkové únikovce i ke hře Tripper najdete více informací na webu humpoleckého infocentra www.infohumpolec.cz pod tematickou záložkou Humpolec si hraje.

Do třetice si dovolíme i letos pozvání na **soutěžení s Děčkem**. Humpolec je jedním z několika stovek míst po celém Česku, kde si spolu s dětským kanálem České televize užijete v létě nejen výlet za kulturou, ale také hraní s důležitým posláním, kterým je zachránit Děčko. Všechno, co potřebujete vědět, se dozvíte od 15. června na webu www.zapas-stoleti.cz.

Sedánek v parku i výlet na koloběžce

Pohodové trávení volného času třeba v parku může zpříjemnit společenská outdoorová hra. Humpolecké infocentrum nabízí k zapůjčení **pétanque, mölkky nebo kubb** včetně vysvětlení

pravidel. Je libo projížďka s příchutí adrenalinu? Půjčte si také terénní **koloběžku nebo dvojko** a poznávejte město a jeho okolí s větrem v zádech. Zajedťte si třeba do nedaleké místní části Plačkov, kde kolem rybníku Pařezáč nedávno vznikla **rekreační zóna** s příjemným koupáním, moly, travnatou plochou a dětským hřištěm.

V lesoparku pod Orlíkem si s partou přátel můžete zahrát stále oblíbenější **discgolf**. Disky si klidně půjčte v infocentru, nasadte na záda batůžky se svačinou a pak už si užívejte nejen samotnou hru, ale také příjemný bonus v podobě procházky přírodou. Pokud projdete kolem všech devíti košů, nachodíte zhruba tři kilometry. Tato aktivita je vhodná pro rodiny s dětmi, přátele i seniory. Začíná se u koše pod židovským hřbitovem, úvodní panel ke hře najdete u cesty nad studánkou. Pravidla si v klidu prostudujte ještě doma – na www.infohumpolec.cz.

Knihy, ven!

Jestli vás to táhne spíše k vodě, kromě rybníku v Plačkově můžeme doporučit venkovní **koupaliště Žabák** přímo v Humpolci. Velký bazén se dělí na plaveckou a rekreační část se skluzavkou, divokou řekou a dalšími vodními prvky. Odpočíváte si na travnaté ploše, děti se vyřádí na dětském hřišti, ti nejmenší si pohrají v brouzdališti a sportovce může lákat hřiště na plážový volejbal. Těm, kteří si neumí čas u vody představit bez knížky, určitě udělá radost **venkovní knihobudka**, kterou na Žabáku tradičně otevře Knihovna Jiřiny Zábranové. Vybrané letní čtení bude k dispozici od začátku sezóny a nabídne

návštěvníkům koupaliště jedinečnou příležitostí spojit relaxaci u vody s potěšením z četby. Projekt je zaměřen na podporu čtenářské gramotnosti a kulturního vzdělávání v neformálním prostředí.

Takže ani knihovna si nenechá ujít příležitost vyrazit v létě ven. Kromě knihobudky navíc připravila projekt, kdy samy knihovnice nelenily a pořídily **fotografie z Humpolce a okolí**. Ty vystaví ve studovně na oddělení pro dospělé čtenáře, kteří budou mít možnost hádat, o jaká místa se jedná. Ze správných odpovědí bude vylosován výherce, který získá knižní cenu. Soutěž začíná 1. července a potrvá do 30. srpna.

Indiánské léto v muzeu

Léto vyhlíží také Muzeum dr. Aleše Hrdličky. Aby zpříjemnilo školákům poslední školní den, přivítá ty, kteří přijdou do muzea, malou sladkostí a vstupem zdarma, dospělý doprovod pak potěší snížené vstupné. **Expozice** jsou sice uvnitř, ale ruku na srdce – jsou i deštivé nebo zamračené dny, anebo naopak tropické, kdy je fajn najít azyl pod střechem. A když jde navíc o poznání a zábavu, je rozhodnuto. Návštěvníci si mohou prohlédnout expozici o vývoji života a člověka, kde na vše dohlíží neandrtálec i skupinka indiánů. V další části se dozví, jak žili ševci a švadleny v polovině minulého století a jaké používali stroje a nástroje, jak se pralo prádlo a jak a čím se žehlilo. Ve sklepních prostorech čekají zejména na malé děti pohádkové scény z roztomilých loutek a samy si mohou zahrát loutkové divadlo s malými maňásky. Ve výstavním sále se v červnu koná **výstava** obrazů Ludka Prokše, další měsíc je

vystřídají fotografie Pavla Remara a na srpen muzejníci chystají výstavu z muzejních depozitářů.

Hráli jste si jako malí na **indiány**? Ano? To vás jistě potěší další muzejní prázdninový program pro vaše děti nebo vnoučata. V pondělky 8. a 22. července a 5. a 19. srpna se v muzeu na Horním náměstí dozví, jak žili indiáni, do čeho se oblékali, jaké používali předměty denní potřeby, jaké vyráběli hudební nástroje a budou si na ně moct i zahrát. Nakonec si za zvuků indiánské hudby vyrobí indiánskou čelenku z papíru, vymalují indiánské omalovánky a dostanou malý dárek. Hodinový program začíná vždy v 10 hodin, je určený pro děti od šesti do dvanácti let a mohou se ho zúčastnit i bez doprovodu rodičů. Maximální kapacita na jeden blok je 15 dětí, proto doporučujeme rezervaci míst předem na muzeum@infohumpolec.cz nebo na telefonu 565 532 115.

Samozřejmě ale nemůže chybět ani akce venku, a sice tradiční **muzejní vycházka**. Ta letní vás zavede k Sedlické přehradě. Dokonce je slíbeno, že v okolních lesích možná narazíte na medvěda. Ale nebojte. Jedním z cílů totiž budou vyřezávané sochy, mezi nimi právě i medvěd, o jejichž vzniku bude vyprávět jejich autor Ladislav Jaroš.

Bojovka na závěr

49.5551903N, 15.3622033E. To jsou souřadnice letošního umístění oblíbeného **kukuřičného bludiště**. Ano, ani o to letos nepřijdete. Tedy pokud dokážete najít, kde ho navštívit. Prozradíme, že tentokrát se chystá v lokalitě u Hadiny.

Aneta Slavíková

Ze Želiva k novoměstské radnici a zase zpátky: Jan Želivský 30. července 1419

Letos 30. července uplyne 605 let od první pražské defenestrace, která v podstatě stojí na počátku období husitských válek (1419–1436). Protichůdné pohledy, které se objevují na toto období, se týkají i humpoleckého rodáka, který stojí na počátku toho všeho. Byl to Jan Želivský, kazatel v kostele Panny Marie Sněžné, který vedl procesí, jež bylo ukončeno

krveprolitím u novoměstské radnice. Ač kněz, ve svých plamenných kázáních vstúpil svým posluchačům odhodlání i radikalismus. Toto naladění sdílel s dalším protagonistou první pražské defenestrace Janem Žižkou z Trocnova. Želivskému to ostatně bylo vlastní i v jeho další životní cestě vůdce husitských radikálů. Jeho snaha o udržování si politického a mocenského vlivu v pražských městech, aniž by se vyhýbal násilností, se mu nakonec stala osudnou. Když v červnu 1421 inicioval další povstání a následné represe ve městě, byl zatčen umírněnými Pražany a 9. března 1422 popraven.

Jak se ale vzal v Praze? A co o něm dále víme? Z pramenů se toho s jistotou mnoho nedozvíme. Místní historik Josef Lukášek ve své knize *Dějiny hradu Orlíka* píše: „...Jan Želivský, jinak také zvaný Jan z Humpolce. Byl to mnich premonstrátského kláštera v Želivě a byl farářem v Jiřicích r. 1416, když nad Humpolcem vládl Václav z Dubé...“ Většina dalších historiků nerozporuje Želivského humpolecký původ, stejně tak

„V čase vznícené religiozity velmi záleželo na schopnosti kazatelů oslovit veřejnost a artikulovat její pocity. Jan Želivský ovládal toto umění dokonale.“

” (Petr Čornej
v monografii o Janu Žižkovi)

v historických pramenech najdeme odkazy na jeho působení v premonstrátském řeholním řádu v Želivě. Část historiků se ale neshodne na jeho farářském působení v Jiřicích, přiklání se k jeho příchodu do Prahy již kolem roku 1416.

Jisté je, že roku 1418 již působí v Praze u sv. Štěpána, odkud je následující rok donucen přejít na nové působiště v kostele Panny Marie Sněžné. Historik Petr Čornej ve své monografii

o Janu Žižkovi popisuje, čím humpolecký třicetiletý rodák rozvířil pražský veřejný prostor: „V čase vznícené religiozity velmi záleželo na schopnosti kazatelů oslovit veřejnost a artikulovat její pocity. Jan Želivský ovládal toto umění dokonale.“

Petr Čornej nám také popisuje úvodní příběh defenestrace. Jan Želivský zde byl dle něho v čele davu, společně s Janem Žižkou. Jako kněz šel v čele procesí s dlouhou tyčí, na kterou umístil „tělo boží“ (hostii). Ač byla veřejná procesí zakázána, vydal se ze svého domovského kostela k bývalému působišti sv. Štěpánu. Zde násilím vpadli dovnitř a konali bohoslužbu pod obojím způsobu. Pak se odebrali k novoměstské radnici, aby se domáhali propuštění svých zatčených druhů. Zde došlo k vzájemnému osočování a nadávkám.

Ovšem náš příběh o pražské defenestraci ještě nekončí, neboť je zde další spojení s naším městem. Mezi oběťmi této násilnosti najdeme novoměstského purkmistra Jana Podvinského, dva tehdejší konšely Tomáška a Šťastníka, ale také dva již bývalé konšely Čeňka Patriarchu a Jana Humpolce. Příjmi poslední jmenované osoby jasně ukazuje na sepětí tohoto konšela s naším městem. Jan Humpolec byl novoměstským

měšťanem a v letech 1409–1410 konšelem. Podílel se na nákladné rekonstrukci novoměstské radnice, z jejíž oken ho rozlícený dav vyhodil a následně na ulici dobil. Jestli se Jan Humpolec a Jan Želivský už dříve znali, se bohužel nikde nedozvíme. Můžeme předpokládat, že o sobě v Praze věděli. Jestli jejich vztah mohl promluvit do nevraživosti a nadávek mezi radikálním davem a konšely na radnici, je už věc naší představivosti.

Revoluční odkaz Želivského a jeho myšlenek dal vzniknout v minulém století několika knihám, ale také pamětní desce na Staroměstské radnici, kde byl popraven. I na Novoměstské radnici se mělo na jeho osobu vzpomínat. Sochařka Jaroslava Lukešová v roce 1952 vytvořila sochu Želivského, která zde byla roku 1960 slavnostně umístěna. Když se na počátku nového milénia památka opravovala, bylo rozhodnuto, že socha této osobnosti již nemusí být na tomto místě připomínána. A tak se Jan Želivský v roce 2003 vrací zpátky do míst, která ho formovala. Sochu nenajdete v klášterních prostorách, ale v parku u řeky Želivky.

Zdeněk Škrabánek

Jak Shikamaru Nara učil Evropany hrát japonské šachy

V Evropě patří tak nějak ke kulturnímu standardu, že člověk ví například to, že v šachu začíná vždy bílý hráč, dáma ctí barvu, kůň táhne do „L“ a pěšec se pohybuje rovně, ale bere šikmo. Pak se tu ale z čistého nebe zjevil bystrý chlapec z Listové vesnice Shikamaru Nara, a ten neustále porážel svého učitele a nechal se porážet svým zkušenějším otcem v jisté podivné, šachu podobné hře, kde se na mnohem větším poli pohybují zvláště tvarované špičaté kameny popsané černou kaligrafií z jedné a červenou z druhé strany.

Přesně tímto obrázkem z popkulturního seriálu Naruto začala pro mnohé mladé Evropany cesta za objevováním japonské šachové varianty shogi. Byl tu ale problém. Zatímco figurku jezdce, dámy nebo krále si po prvním hraní snadno zapamatujete, čínské znaky kanji, kterými jsou japonské shogi popsané, kladou mnohem větší nároky. Krom toho se hra od klasického šachu liší i v mnoha jiných ohledech.

Shikamaru hraje shogi. (Naruto Shippuden, díl 82)

Pokud jde o původ kamenů popsaných kaligrafií, zjednodušeně řečeno lze říct, že když se předchůdce moderního šachu začal rozšiřovat ze země původu, Indie, do ostatních kultur, směrem na západ, dostal figurativní podobu, zatímco směrem na východ bylo možné namísto figur použít písmo. Když se pak v raném novověku rozšířily šachy z Číny do Japonska, hra se adaptovala na tamní poměry a vznikla naprosto unikátní varianta. V čem unikátní? Hraje se na ploše devět krát devět polí, objevují se tu zcela nové figury jako zlatý a stříbrný generál nebo kopiník, kameny se s přechodem do útočné linie povyšují a získávají vylepšené schopnosti, ale hlavně – zajatce můžete kdykoli vrátit zpět do hry jako své vlastní figury. Ztratit figuru tedy znamená poskytnout vojáky protivníkovi. Vznikla tak šachová varianta, ve které ani na profesionální úrovni téměř nedochází k remízám.

Chyť lva: dětská varianta shogi. (mindok.cz)

Hlavní problém, jak porozumět čínským kanji, se pokoušelo řešit mnoho hráčů, jedním z prvních byl už v 60. letech Angličan Trevor Leggett. Definitivně se ale problém podařilo vyřešit až o mnoho let později. Pro nás je zajímavé, že s řešením, které se ujalo na mezinárodní scéně a zprostředkovává ho největší světový herní server 81dojo.com, přišel český grafik Filip Marek. Doplnil znaky unikátním systémem značení, který jednoznačně ukazuje, jak se figura pohybuje. Tím se z japonských shogi rázem stala hra, která je pro začátečníky snazší na naučení než šachy. Když k tomu připočteme dětskou variantu shogi, kterou pro své děti vymyslela profesionální hráčka Madoka Kitao a kterou u nás pod názvem Chyť lva vydalo v roce 2020 herní nakladatelství Mindok, je shogi hrou, se kterou se mohou mladí hráči úspěšně seznamovat už od předškolního věku.

Pavel Martinec

Japonské dny v Humpolci

Chcete si zahrát jako Shikamaru? Chytit lva? Naučit se povyšovat figury a vracet zajatce do hry? Můžete navštívit stránky České asociace shogi (cas.shogi.cz), vytvořit si účet na herním serveru 81 dojo (81dojo.com/en/) nebo se stavit **do muzejní zahrady 1. a 2. července na Japonské dny v Humpolci**. Tady budete mít možnost zahrát si pod dohledem dlouholetých hráčů z České asociace shogi a doptat se na vše potřebné.

Humpolecké léto

Humpolecké léto odstartovalo Humpolecké létohraní v parku Stromovka, které připadlo na 1. června, tedy na Mezinárodní den dětí. Neslo se tak v duchu her a zábavy pro malé i velké. Nechybělo cirkusíště plné žongléřských triků a akrobatických kousků na šále, originální dřevěné hry a kolotoč na ruční pohon, kreativní dílna, malování na obličej a spousta hudby – od vokální skupiny Yellow Sisters přes kapelu OČI po legendární Rock & Roll Band Marcela Woodmana.

Během léta se pak můžete těšit i na řadu dalších akcí pod taktovkou Městského kulturního a informačního střediska v Humpolci, a to od pravidelných **divadelních představení pro děti** přes **promenádní koncerty, promítání filmového klubu, čtení, přednášky, výstavy** až po oblíbená **letní kina**. Divadélka pro děti i promenádní koncerty a promítání letňáku budou probíhat na Havlíčkově náměstí před Mikádem, v případě nepříznivého počasí se program přesouvá na malou scénu Mikáda. V pondělky, které patří divadélkům, se můžete těšit na Ezopovy bajky (1. července Divadlo KAKÁ), Pohádky na dobrý den (15. července Divadlo Pohádka), Zlatovlásku (29. července Divadlo eMILLion), Rozárčinu postýlku (12. srpna Divadlo Dokola) a Bajaju (26. srpna Divadlo Víti Marčíka). Promenádní koncerty přinesou dechovku (21. července Malá muzika a 1. září Libkovanka), ale i jazz a swing (4. srpna Jazzika) nebo rock and roll (7. července Crazy Dogs).

Letošní novinkou Humpoleckého léta se stane maringotka na Horním náměstí. Nebude to totiž obyčejná maringotka, ale maringotka speciální, promítací. Přijede k nám totiž legendární **Kinematograf bratří Čadíků**. Jedná se o společnost provozující pojízdná kina po celé České a Slovenské republice. Jejich historie sahá až do roku 1992, kdy si bratři Čadíkové koupili první maringotku a vyrazili na svou první pouť. Kinematograf na svých projekcích v České republice vybírá dobrovolné

vstupné, které je každoročně věnováno na charitativní účely. Ve dnech 25. až 28. června se tedy po setmění těšte na úspěšné české komedie pod širým nebem a zároveň pocít, že se bavíte a pomáháte dobré věci.

Až začne školní rok a léto se bude pomalu, ale jistě přehupovat do podzimu, zakončíme Humpolecké léto opět v parku Stromovka, a to **Humpoleckým vinobraním**. V pátek 6. září ochutnáte výborná vína od českých i moravských vinařů, uvidíte, jak vypadá sabrage, tedy technika otvírání láhve šampaňského šavlí, pochutnáte si na dobrém jídle, podíváte se na mini jarmark a užijete si bohatý kulturní program. Těšit se můžete na cimbálovou muziku nebo třeba zpěvačku Kateřinu Marii Tichou s kapelou.

Kultura v Humpolci žije a bují o sto šest! Co dalšího vás během léta ve městě a jeho nejbližším okolí čeká?

V červnu se těšte třeba na gastrofestival **Food Mania** a další **Humpolecké trhy** (8. června), **Bernard Fest** (20. až 22. června) nebo cyklistický závod pro závodníky i pohodáře **S kolem kolem Humpolce** (15. června). Nová výstava **Kdybych já byl krásný jako Dionysos: Setkání s Janem Zrzavým** na vás bude čekat v 8smičce – zóně pro umění od 15. června. Ve skateparku u Žabáku budete moct obdivovat výkony sportovců během skateboardových závodů spojených s festivalem **Skate and Sound 2024** (29. června). V červenci ožije hrad Orlík tradičními **Středověkými slavnostmi** (5. a 6. července) a folkovým festivalem **Ozvěny prázdnin** (19. a 20. července). Před fabrika hotelem budete moct obdivovat veterány (13. července). I v srpnu bude na hradě Orlík rušno – 15. až 18. srpna se bude promítat na nádvoří během festivalu **Film a dějiny** a 24. srpna můžete absolvovat noční prohlídky hradu v rámci **Hradozámecké noci**. Tradiční **Zlatá podkova** (16. až 18. srpna) ve výčtu tipů na léto nemůže chybět stejně jako **Letní Platforma Humpolec**. Multižánrový festival letos začne v parku Stromovka 29. června a skončí 31. srpna. V letošním roce tradiční programové bloky divadel, workshopů, sportovních aktivit, gastronomie nebo nedělních dechovek doplní čtyři hudebně festivalové dny, v rámci kterých vystoupí legendy české hudební scény, jako je Lenka Dusilová, kapela AG Flek, Emil Viklický nebo kapela -123min. Další festivalovou novinkou jsou hudební čtvrtky věnované tentokrát místním kapelám, které si vybralo humpolecké publikum. Prostřednictvím středečních večerů se kromě tradičního Slam Poetry setkáme na plátně například s Václavem Havlem nebo Karlem Gottem. Tím ovšem výčet akcí a možností kulturního vyžití v Humpolci zdaleka nekončí. Doporučujeme sledovat www.infohumpolec.cz nebo webové stránky a sociální sítě jednotlivých kulturních zařízení, ať vám nic neuteče.

Užijte si i letošní léto ve zdraví, dobré náladě a podle svého gusta – ať už v Humpolci, nebo kdekoli jinde!

Vendula Marešová

SPORT

S kolem kolem Humpolce

Tradiční cyklistický závod S kolem kolem Humpolce letos opět nabídne i dopolední program pro nejmladší cyklisty. Se Střediskem volného času si děti na dopravním hřišti vyzkouší jízdu zručnosti, mezi překážkami i malý závod na kole. A odpoledne už startují z náměstí závodníci i pohodáři, krátká i dlouhá trasa připraveny, občerstvení jakbysmet!

15/6 2024, Horní náměstí

FOLKLOR

U cimbálu v zahradě

Pěvecký sbor Čech a Lech pod vedením sbormistřyně Jitky Rutrllové opět přizval ke spolupráci známou folkloristku, cimbalistku, skladatelku a zpěvačku Zuzanu Lapčíkovou. V krásném prostředí muzejní zahrady zazní melodie více i méně známých lidových písní. Pokud bude pršet, nezmokneme – koncert se přesune na malou scénu Mikáda, abyste nepřišli o výjimečný hudební zážitek.

23/6 2024, zahrada muzea, Dolní náměstí

HISTORIE

Středověké slavnosti

Vrcholná akce sezóny na zřícenině hradu Orlík zpříjemní začátek prázdnin malým i velkým. Čeká vás šerm, divadlo, střelba z kuše, jarmark, řemesla i pečení chleba. Děti i dospělí pobaví bramborové divadlo Zlá sazenice nebo vystoupení hudebních skupin Ars Camerata a Elthin. Vyšlápněte si na rozhlednu a pokochejte se pohledem do kraje okolo Humpolce. Za dobré viditelnosti spatříte i legendární vrch Blaník.

5/7 a 6/7 2024, zřícenina hradu Orlík

TRADICE

Zlatá podkova

Co by to bylo za léto v Humpolci bez finále Zlaté podkovy? Zlatá podkova je nejstarší seriál závodů ve všestrannosti sedlových koní a spřežení v České republice. Na kvalifikační kola po celém Česku navazuje finále na kolbišti Zlatá podkova v Humpolci. Návštěvníky čeká jako vždy nabitý sportovní i kulturní program, jehož součástí bude také tradiční průvod jezdců a koní městem.

16/8 až 18/8 2024, závodíště Dusilov

Digitální svět v knihovně

Celoroční projekt Digitální svět v knihovně, který je finančně podpořen Ministerstvem kultury ČR, je cyklem přednášek a workshopů na témata: média, internet a umělá inteligence. Tyto tři oblasti mají velký vliv na naše životy a vyvolávají mnoho otázek. Přednášky a workshopy, které knihovna chystá nebo už uskutečnila, se snaží osvětlit nové pojmy a nástroje, aplikace, které jsou používány v těchto oblastech.

Projekt začal anketou pro čtenáře. Knihovna zjišťovala, zda využití umělé inteligence (AI) v literatuře a v umění přinese více užitku, nebo bude zdrojem konfliktů a podvodů? Čtenáři se rozdělili na dvě početně téměř shodné názorové skupiny – ano, je přínosem x ne, je hrozbou.

V dubnu se žáci pátého ročníku Základní školy Hádkova na praktickém workshopu učili, jak na současná média. Čemu je možné věřit? Jak kriticky hodnotit nabyté informace? Na všechny tyto otázky odpovídala lektorka Aneta Slavíková, PR specialistka a redaktorka Zálesí.

Jak ovlivňuje internet malé dítě? Jaké mají rodiče možnosti kontroly a jak ochránit svého potomka před kyberhrozbami, vysvětlila na přednášce 22. dubna specialistka e-learningu na vysoké škole AMBIS Daniela Kasalová. Začátkem května hovořila Daniela Kasalová o kyberbezpečnosti také s dětmi ze sedmých tříd Základní školy Hradská.

Digitální svět ovlivňuje i samotné vydávání knížek. Proto knihovna do projektu zařadila i přednášku o typografii a vzniku knihy, kterou vedla Pavla Hernandezová, sazečka z nakladatelství Host. Posluchači v tomto případě byli studenti Střední školy informatiky a cestovního ruchu SČMŠD v Humpolci.

Na léto je připravena „literární“ dílna pro čtenáře dětského oddělení. Knihovna v rámci letních prázdnin (9. srpna) nabídne rodičům a dětem jednodenní venkovní hru spojenou s výročním narozením spisovatelky Tove Jansson.

Na podzim se uskuteční přednášky: Kyberbezpečnost a nástrahy internetu s programátorem Zbyňkem Buřivalem a besedy Gender v médiích a knížkách, které povede absolventka oboru genderová studia Veronika Martinů. V listopadu čtenáři a návštěvníci dětské knihovny mohou zažít den s virtuální realitou a pro veřejnost je plánovaná přednáška o umělé inteligenci.

Zdeňka Komrsová

K rybníku nebo na koupaliště?

Letní počasí láká k pobytu venku a u vody. Lidé se rekreovali u přírodních vodních ploch, které mnohdy prošly proměnou v plovárny, později se začala budovat umělá koupaliště. V případě Humpolce bylo koupaliště postaveno na místě bývalého rybníka. V tomto díle představíme kronikářské zápisy týkající se budování a provozu městské plovárny a koupaliště.

STALO SE... před 100 lety (6. června 1924 – Plovárna)

„Nedostatek vhodného koupaliště u Humpolce přiměl Sportovní klub k úpravě plovárny na rybníku Cihelně při železnice silnici, jež byla otevřena 6. června 1924. Koupaliště bylo účelně zařízeno, má dámské, pánské i dětské kabiny, sluneční i pískové lázně a buffet. Rybník byl vyčištěn a upraven. K použití na něm jsou loďky a vor. Stálý lístek na koupání pro celé období stojí 30 Kč, pro členy Sportovního klubu 15 Kč, jednotlivé vstupenky na den 1 Kč, dětský lístek 50 h. Sobotní den jest vyhrazen dělnictvu. Na plovárně je celý den přítomen plavčík, jenž bude mít stálý dozor. Zařízením plovárny odpomoženo bylo citelnému nedostatku.“

KOMENTÁŘ: Tento zápis je v městských pamětních knihách prvním, kde je uvedeno, že se v humpoleckých rybnících rekreačně plave a koupe. Pokud bychom byli odkázáni pouze na zápisy v pamětních knihách, mohlo by se zdát, že do tohoto data se na rybnících odehrávaly pouze nešťastné události. Například: „V neděli odpoledne, dne 30. 1. 1898, klouzali se hoši na „Novém rybníku“ (Dítětově), přičemž 13letý Másílko Karel, žák 4. třídy, sjel do vysekané díry a utopil se. Pokud se pamatují, utopili se tam za posledních 15 let tři lidé a jeden se na hrázi oběsil.“ Nebo: „Dne 8. ledna 1921 utopila se v rybníce Humpoláku při jiřícké silnici zdejší vdova po materialistovi – Růžena Sládková, když byla dříve, než skočila do vody, požila dávky jedu a přeřízla si tepny na rukou. Čin spáchala asi v nepřítomné mysli, ježto již déle bylo na ni pozorovati, že není úplně duševně zdráva.“

STALO SE... před 81 lety (1943 – Koupaliště)

„V Havlíčkově kraji byly dva články o potřebě koupaliště, resp. úpravě dosavadního na „Cihelně“, popřípadě o vytvoření rekreačního střediska, kde by všechny sporty mohly být soustředěny. Obec. správní komise svolala schůzi zájemců a zástupců sportovních klubů, kde bylo doporučeno zadati vypracování ideového návrhu arch. Václ. Kolátorovi v Praze, doporučeném Svazem lázní a letovisek, jako odborníku.“

KOMENTÁŘ: I v době druhé světové války našli představitelé města čas na řešení úpravy stávající plovárny na rybníku Cihelně. V následujícím roce kronikář píše: „Poněvadž proti ideovému návrhu ing. arch. Václava Kolátora z Prahy byly vzneseny námitky se strany společenstva soukeníků, u něhož vznikla obava o vodu potřebnou pro cechovní závody a soukenický průmysl vůbec, byl pozván projektant k jednání. Týž znovu prohlásil Cihelnu za nejvhodnější místo pro zřízení rekreačního střediska a všechny pochybnosti zástupců společenstva vyvrátil, takže tito nakonec prohlásili, že nemají námitek a že svůj pozemek k účelu tomu propůjčí.“ V 50. letech se znovu projednávala možnost rekonstrukce nebo výstavby nového koupaliště na Cihelně. Nakonec se však počátkem 60. let ujal jiný projekt.

STALO SE... před 63 lety (6. března 1961 – Plán koupaliště a hotelu – vystavení)

„Dne 6. března 1961 byl MěNV v Humpolci ve výkladní skříni býv. spořitelny v Humpolci, Horní nám. čp. 6/7 veřejně vystaven plán koupaliště, které bude budováno v akci Z – svépomocí občanstva. Koupaliště podle plánu a vyobrazení bude mít bazén pro batolata, bazén pro neplavce a bazén plavecký. Koupaliště bude budováno z rybníku u fotbalového hřiště (býv. Beckův rybník). S plánem koupaliště byla zveřejněna současně výzva MěNV k občanstvu, aby brigádnickou svépomocí pomohlo toto koupaliště vybudovat...“

KOMENTÁŘ: Podle plánu mělo být koupaliště dokončeno již v červnu 1962, nakonec se jeho budování o rok protáhlo. V zápise ze 30. června 1963 čteme: „Stavba koupaliště pokračuje ještě terénními úpravami a řemeslnými pracemi na kabinách. Koupaliště mohlo být dáno do provozu v termínu k 27. červnu 1963. Provoz byl zahájen použitím koupaliště pro pořádání okresního přeboru v plavání.“

K zahájení provozu byla uspořádána Tělocvičnou jednotou Jiskra, ZK ROH Zálesí a MěstNV v Humpolci „Vodní estráda“ spojená s „Módní přehlídkou“ a veselým programem, tancem

na parketu na hřišti české házené v Podhradí v Humpolci dne 27. června 1963 v 19 hod. K tanci a poslechu hrála hudba Adast, řízená s. Bartoškou. Rada MěstNV v Humpolci projednávala otázku provozu koupaliště s vedením TJ Jiskra, která však z důvodů finančních a organizačních není schopna nerušený provoz zajistit. Proto bylo rozhodnuto, že po skončení výstavby bude koupaliště předáno do správy KS města,

neboť je to jeden z úseků poskytování služeb obyvatelstvu. Na dokončení úpravných prací se nejvíce podíleli pracovníci z nár. podn. Sukno, Adamov. strojírny, Českomoravského Inu, naše školní mládež z obou všeob. vzděl. škol a učňovské školy. Přes dlouhou dobu výstavby a všechny problémy, které při stavbě byly, je to krásné dílo, které bylo svépomocí vybudováno. Je jen třeba, aby naše mládež a občané našeho města toto krásné dílo udržovali v pořádku.“

STALO SE... před 22 lety (2002 – Nové veřejné koupaliště)

„Již v roce 2001 byla zahájena příprava na výstavbu dlouho veřejností očekávaného veřejného koupaliště v Humpolci. Pro výstavbu byl zvolen prostor v místě starého, již mnoho let v havarijním stavu se nacházejícího koupaliště v ulici Okružní, vystavěného v sedmdesátých letech minulého století. Vyprojektováním celého areálu byl pověřen humpolecký ateliér OK PLAN ARCHITECTS, Ing. arch. Lud'ka Rýznera, a to na základě veřejné soutěže, které se zúčastnilo šest oslovených architektů.

V roce 2002 byla zastupitelstvem v rozpočtu města Humpolec schválena potřebná částka pro provedení celé stavby. A tak 28. června, při příležitosti předávání vysvědčení žákům základních škol, byl v Humpolci slavnostně otevřen nový nekrytý plavecký areál. Ti se zároveň podíleli na návrhu loga a názvu. Koupaliště se jmenuje Žabák, tento název mu přinesla soutěž o logo a název, které se žáci humpoleckých škol zúčastnili. Zvítězil námět Moniky Janákové, žákyně třídy 8. B ZŠ Hálkova. Vybudováno bylo nákladem 23 milionů korun z finančních prostředků města ušetřených v minulých letech. Bylo svěřeno do péče TJ Jiskra Humpolec a stalo se příjemným zpestřením nejen pro návštěvníky města, ale hlavně pro děti a jejich rodiče. Podobné zařízení ve městě již řadu let chybělo.

Výběrové řízení na realizaci této akce vyhrála firma PSJ Pelhřimov, stavbu stihla ve velmi krátkém čase dvou měsíců a sedmi dní. (První práce začaly 18. února letošního roku.) Součástí koupaliště jsou dvě dětská brouzdaliště spojená skluzavkou o ploše 35,8 m² a bazén z nerezové oceli o ploše 481 m². Ten je členěn na tři části – plavecký bazén s třemi krátkými dráhami, dojezd vodní skluzavky a hlavní bazén s řadou atrakcí včetně „divoké řeky“, masážními tryskami, chrliče vody či ostrůvkem s mostem. Součástí je také nezbytné administrativní a hygienické zázemí ve třech objektech, nové šatny a dětské hřiště. Koupaliště má kapacitu 670 osob, obsahuje 680 kubíků vody. Nechybí ani občerstvení a parkoviště na 50 míst. Pro veřejnost je otevřeno od 10 do 19 hodin, pro děti se vzrůstem do 110 centimetrů je vstup zdarma.“

KOMENTÁŘ: Koupaliště Žabák funguje i po více než 20 letech, pod správou Technických služeb Humpolec, a za tu dobu bylo několikrát vylepšeno a doplněno dalšími atrakcemi. V roce 2008 byla v plánu stavba krytého plaveckého bazénu, který měl stát v místě mezi koupalištěm a zimním stadionem. Tento projekt se nakonec nerealizoval.

Vojtěch Novák

OMLUVA ČTENÁŘŮM

Vážení čtenáři čtvrtletníku Zálesí, v minulém, březnovém čísle jsme vás mylně informovali o místě, kde stála původní městská hájovna, k níž dříve humpolečtí občané hojně pořádali výlety. Tato hájovna nestála na místě současné městské hájovny na křižovatce silnic na Jihlavu a Bystrou, nýbrž o pár stovek metrů dále směrem na Bystrou v zatáčce poblíž mostu přes dálnici. Místo, kde stála dnes již zaniklá hájovna, se v současnosti využívá jako tzv. sněžná jáma. Zároveň jsme otiskli nesprávnou fotografii – nejedná se o pohled na humpoleckou městskou hájovnu, ale na bysterskou hájovnu, která již dnes také neexistuje a stávala v těsné blízkosti obce Bystrá. Omlouváme se.

Městský vodovod

Dlouhá léta místní měšťané museli pro zásobování vodou využívat rybníčky, louže a studny. Později v 19. století byly budovány kašny, kam přiváděli vodu z okolních pramenišť pomocí haltýřů a trub. Tak vypadal původní obecní vodovod, který měl být nahrazen na počátku 20. století novým, modernějším. Přesto si na tento vodovod musel Humpolec počkat až do počátku 30. let a poslední stará kašna byla odstraněna na Dolním náměstí až na počátku 40. let.

Podle městské kroniky započala stavba městského vodovodu v červenci 1929. Navazovala na práce již započaté. Tím byly míněny pokusy z předválečného roku 1908, tedy jímání pramenů ve stejné lokalitě. V dalším projektování se pokračovalo až po válce v roce 1925. Měl se realizovat vodovod pro okresní nemocnici z pramenů Zemanovska. Téhož roku byly práce provedeny.

Dalším krokem ve vybudování městského vodovodu byla revize celého dosavadního projektu vodovodního zásobování města, která proběhla roku 1927, a shánění subvencí na finančně nákladný počín. Revize zjistila, že původní stavby z předválečných let jsou ve špatném technickém stavu a bude třeba je opravit. Nyní už můžeme dát slovo městskému kronikáři, který k červnu 1929 píše: „Nyní počaly práce v rozvodné síti v městě a stavba vodojemu pod lesem u jihlavské silnice. Obec najala větší počet dělnictva, aby práce do zimy byla skončena, a svěřila vrchní dozor nad prací městskému radnímu Josefu Krčilovi.“ Dne 29. listopadu byla díky připravenosti prací

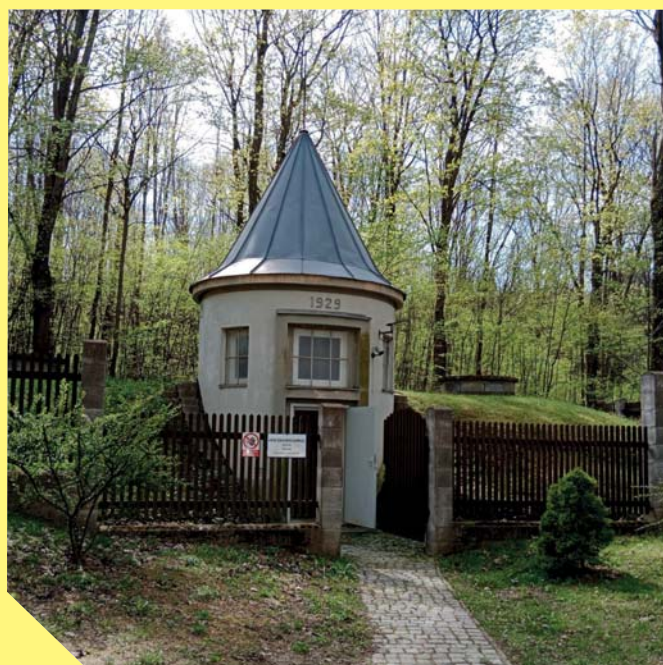
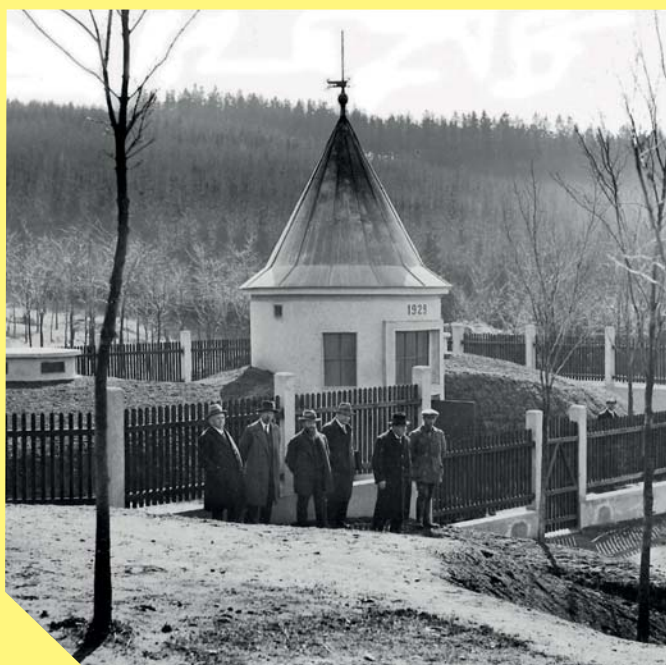
a příznivému počasí dokončena celá rozvodní síť po městě až k osamělým skupinám domků za městem a dohotoveny dva velké vodojemy pod lesem u jihlavské silnice. Což bylo štěstí skrze následné přívaly „deště a s ním po městě spousty bláta, jako nikdy v Humpolci tolik nebývalo“.

Ze zprávy Ing. Zemana se dozvídáme, že první etapa vodovodu ze Zemanovska probíhala od 22. června 1925 do 1. prosince 1925. Druhá etapa rekonstrukce a dobudování vodovodu z prameniště „Šibenák“ a „Vodačka“ na severním svahu náhorní roviny městských lesů se realizovala od 16. května 1928 do 30. února 1930. Právě suché roky 1928 a 1930 přiměly vedení města pokračovat ve vybudování výtlačného vodovodu z prameniště Perlavky na jižním svahu městských lesů, odkud voda zatím stékala do Bysterského potoka a vlévala se do Želivky. Po souhlasu želivského kláštera, na jehož pozemku se prameniště nacházelo, bylo pokračováno v budování a připojení této části městského vodovodu, konkrétně od 29. července 1930 do 13. srpna 1931.

Celá stavba se poslední etapou i dílčími problémy při realizaci nakonec prodražila oproti původně schváleným 2.974.000 Kč na 3.309.233 Kč. Kolaudace proběhla roku 1933.

V dnešních dnech pramenitá voda kryje v Humpolci přibližně 30 procent spotřeby z prameniště Perlavka, Šibenák, Vodačka, Zemanovsko a Vilémov-kašna. Rozhodujícím zdrojem pitné vody pro město je ale povrchová voda z přehradní nádrže Švihov na řece Želivce (zásobuje také Pelhřimov, Pacov a Prahu), odkud je rozváděna vodovodem PEVAK.

Zdeněk Škrabánek

Jiřina Jirásková, roz. Strádalová (1932–2017)

Narodila se 18. září 1932 v Humpolci v domě svých rodičů Ludmily a Ignáce Strádalových v Hradské ulici, kde následně prožila celý život. Základní školní docházku, která se protнула s obdobím druhé světové války, absolvovala v Humpolci; středoškolské vzdělání však získala na Obchodní akademii v Jihlavě.

Své první zaměstnání – účetní v lipnických kamenolomech – musela zakrátko opustit poté, kdy byl její o tři roky starší bratr, Lubomír Strádal, odsouzen za útěk z vojenského vězení a pokus o překročení státní hranice k trestu odnětí svobody a umístěn „na uran“ do nechvalně známého pracovního tábora Bitýz u Příbrami. Jiřina se zapojila do utajené pomoci vězňům, pro které od lékařů z rušených soukromých ordinací obstarávala léky a nástroje, následně pronášené do lágru. Sérii manuálních zaměstnání přerušilo narození dcery Ireny v roce 1964, po němž se Jiřina mohla vrátit zpět k profesi účetní nejprve v Komunálních službách v Havlíčkově Brodě a posléze v humpoleckých autoopravnách V Lukách, kde působila až do odchodu do penze.

Životním posláním se Jiřině stal skauting. Hned po konci války vstoupila do oddílu skautek a pod vedením Ludmily Kotyzové a Naděždy Loucké prožila první tábory. Později s hrdostí vzpomínala na samostatnost, s níž jako náctileté skautky na zelené louce sbíjely z krajinek stanové podsady a z kamenů stavěly táborová kamna. Skautský slib i nelehká doba po zákazu skautského hnutí v ní vybudovaly pevný charakter a přímé, statečné vystupování.

Obroda Junáka na přelomu šedesátých a sedmdesátých let vtáhla Jiřinu do středu dění. Významnou měrou se podílela na vedení dívčího oddílu, na přípravách táborů, ve vedení střediska zdatně sekundovala bratřím. I během další, normalizační vynucené přetržky, se dospělé skautky dál scházely a věřily v obnovu činnosti. Ta je zastihla na počátku jejich důchodového věku – paradoxně právě tehdy odevzdala Jiřina Junáku nejvíce. Namísto přímé práce s dětmi se dlouhá léta věnovala neoblíbené administrativní a hospodářské agendě střediska. S městem Humpolec vyjednala převzetí orlovské hájovny pod skautská křídla a obětavě se starala o to, aby nadále sloužila dětem z celé republiky. Společně se správcem Janem Čermákem se na sklonku devadesátých let vrchovatou měrou zasloužili o nutnou rekonstrukci základny, která je tak dodnes i jejich připomínkou.

Skautská pouť Jiřiny Jiráskové se uzavřela 22. září 2017 ve věku 85 let.

Irena Šebková, Tomáš Horký

Jan Jirásek (1905–1943)

Narodil se v roce 1905 a s rodiči se přestěhoval do Humpolce v roce 1908. Jeho otec dostal práci v místní elektrárně. Po absolvování školní docházky nastoupil do zaměstnání jako strojník, strojní zámečník a složil topičské zkoušky. V roce 1925 byl povolán k vykonání základní vojenské služby. Nastoupil k nově zřízenému ZVV Košice, 11. pěší divizi, hraničářský prapor 9 – Rimavská Sobota.

Po vojenské službě se vrátil jako voják do Humpolce, kde byl opět zaměstnán v elektrárně. V této době podal žádost o přijetí k četnictvu. V roce 1930 mu bylo vyhověno a 1. září byl prezentován jako četník na zkoušku v Čáslavi. Zároveň nastoupil do školy pro výcvik četníků na zkoušku, která se nachází v Kutné Hoře. Po jejím absolvování už jako strážmistr nastoupil na druhý konec republiky na ČS Adršpach – okr. čet. vel. Náchod. V dubnu–květnu 1933 absolvoval řidičský kurz a kvůli nedostatku řidičů byl zařazen na ČPS Tábor. V letech 1934 a 1935 posílil nově dislokovanou ČPS v Chomutově. Ovšem již v prosinci 1935 se vrátil zpět na domovskou ČPS v Táboře.

O dva roky později požádal nadřízeného o svolení k sňatku s Ludmilou Matouškovou z Jiřic. Poté se manželům narodil syn Jan Křtitel František.

Jan Jirásek se po 15. březnu 1939 a vzniku protektorátu zapojil do ilegálního komunistického odboje. Nepřehledná situace a mnoho různých odbojových skupin, mnohdy nevědomky pracujících proti, a v neposlední řadě vyšetřování táborského gestapa na ČS Soběslav vedly ke koordinaci odbojových skupin v Jihočeském kraji – pod názvem Jihočeský národní výbor. Pozdější události urychlily v červnu 1942 vznik tzv. KNRV (Krajský národně revoluční výbor), kdy zastřešujícím orgánem na Táboře byla odbojová skupina Vacek. Jirásek (s touto skupinou již delší dobu spolupracoval) byl jako četník předurčen pro funkci vedoucího bezpečnostního referátu s úkolem prověřovat kontakty členů odbojových skupin a doporučovat postupy. Prvním opatřením bylo zamezení ukrývání odbojářů v četnických kasárnách, včetně rodin četníků.

Jeho hlavním úkolem ale bylo udržovat kontakty s III. ilegálním ÚV KSČ (Molák) v Praze (kontaktní skupina F. Prokopa). Tato skupina však byla infiltrována pražským gestapem, které mělo koncem roku 1942 potřebné informace k tomu, aby zahájilo likvidaci ilegálního odboje. Ta začala 29. ledna 1943 zatčením učitele J. Hofmanna v Plané nad Lužnicí. Dne 8. února 1943 zatkli mimo jiné i Jana Jíráska. Byl předveden na služebnu táborského gestapa a následně eskortován do Prahy. V rámci této operace gestapo zatkl odbojáře a paralyzovalo odboj nejen na Táboře.

Jirásek spolu s dalšími četníky byli v Berlíně během procesu lidového soudu dne 5. července 1943 odsouzeni k trestu smrti zastřelením pro velezradu bez možnosti odvolání. Stalo se tak o tři dny později.

Štábní strážmistr Jan Jirásek byl posmrtně ještě v roce 1945 jmenován vrchním strážmistrem i. m. a 10. srpna 1948, ministrem vnitra Václavem Noskem, do hodnosti poručíka i. m. s účinností od 1. května 1943. Mimo to mu ministr obrany Ludvík Svoboda udělil 26. března 1946 Československý válečný kříž 1939 i. m. Další doba již četníkům nepřála a upadli v zapomnění.

Aleš Christ
(redakčně upraveno)

Školní prázdniny – Martin Rus

Žil, byl nebo možná nebyl, ale žil určitě (přece bych vám nevypřávl o mrtvole) jeden chlapec jménem Jukordilimián, ale říkejme mu „Juky“. Všichni se mu za jeho jméno posmívali, ale mělo i své výhody. Když hrál po škole s klukama na schovávanou, nikdo ho nedokázal zapíkat. Než se dotyčnému podařilo jeho jméno vyslovit správně, už Juky zapíkal jeho. Ve škole mu šla spousta předmětů, nejlepší byl ve fyzice, na druhém místě se u něho usadila informatika a na třetím přírodopis. Chemii ještě neměli, ale v té by vynikal určitě také. Přesto se však těšil na konec školy – na prázdniny. Minulý rok byli u moře. Tehdy Juky přišel o dědečka. Mohl za to žralok. Velký, bílý, lidožravý to ale nebyl. Ten totiž v devadesáti procentech případů propluje kolem vás, aniž byste si ho všimli. Byl to žralok tygrí. Jukyho dědeček neměl šanci. A teď nemá šanci ten žralok. Celá rodina se domluvila, že se letos pojedou žralokovi pomstít. Juky si koupil harpunu a celé své kapesné utratil za recept na tradiční žraločí polévku. Dalo mu hodně práce Číňany přesvědčit, aby mu ho svěřili.

Konečně přišel onen vytoužený den. Rozdávání vysvědčení uplynulo jako voda a Juky se šťastně rozeběhl ven. Bohužel předčasně. Vysvědčení sice bylo rozdáno jemu, ale škola jim končila až po rozdáni všech vysvědčení. Jukyho nikdo zadržovat nemusel, zastavily ho zavřené dveře. To se Jukymu samozřejmě nelíbilo. Chtěl dveře otevřít, aby se o útěk pokusil znovu, ale vtom si uvědomil, že na něho celá třída civí a ukazuje si na něj. V tu chvíli byl rudý jako londýnský autobus a jeho stud se také zdál být dvoupatrový. Schoval se mezi koše, což třídu ještě víc pobavilo. Hned jak se ozval šramot, znova vystartoval. Přesně nad jeho hlavou, bylo ve zdi umyvadlo. To Jukyho zdrželo. S rukou mnuoucí si temeno opatrně vstal. Asi omdlel. Ve třídě už nikdo nebyl. Málem vyletěl z kůže, ale nechtělo se mu běhat po chodbách jen v podobě masa a kostí bez pokožky. Kdo by se také nevylekal, kdyby zjistil, že je ve škole sám. Vyběhl zpoza košů a připomněl si, jaké to je v plné rychlosti narazit do dveřové desky. Po důkladném zakvílení bolestí se zhroutil na podlahu. Věděl, že teď už nemá cenu utíkat. Kdyby tehdy

ty dveře byly otevřené, byl by zastihnul školníka s klíčky, jak se šourá ze školy a chystá se za sebou zamknout. Takhle ale zastihnul jen pevně zapečetěná školní vrata...

Juky byl zdrcen. *Prázdniny ve škole*, pomyslí si, *to mi tedy scházelo*. Vrátil se do třídy a čekal, co bude dál. Nebylo nic. Už se stmívalo, ten truhlík si dnes zapomněl vzít do školy telefon a nenapadal ho jiný způsob komunikace. Ředitelna a kancelář, kde by se mohl nacházet školní telefon, byly samozřejmě zamčené. Zkusil si vyrobit tam-tam, ale nikdo jeho bušení do zdemolované katedry neslyšel. Napadla ho jediná věc. *Kdybych počkal do rána, duchodci se začnou rojit před obchody a čekat na otevírací dobu. Prostě na ně zavolám*. S touto myšlenkou usnul. Nikdy se však nedozvěděl, zda by jeho plán vyšel. Uprostřed noci Jukyho probudily hlasy. Už se zaradoval, že ho přišel někdo zachránit, ale uvědomil si, že pátrací četa by neměla důvod být naschvál potichu s baterkami rozsvícenými na nejnižší jas. Proč?

Podezření se stupňuje, napětí vzrůstá a přichází pochopení. *Lupiči!* Ti také přicházejí. Naštěstí pomaleji než to pochopení. To je pro Jukyho dobře, protože kdyby se pochopení opozdilo, býval by se zlodějům ukázal a řekl jim: „Dobrý večer, děkuji že jste mě přišli zachránit, kudy půjdeme ven?“ Což by lupiče vyvedlo z míry víc, než kdybyste jim podali peníze a řekli, že jste je rádi poznali a ať přijdou příště. Naštěstí Juky pochopil včas a schoval se za koše (jak jinak). Lupiči vešli dovnitř. Na opascích se jim zhoupaly pistole. *Co budu dělat?* Pomyslí si Juky. *To je přece jasné, co budeš dělat*. Řekl mu nějaký hlásek. Juky se sám pro sebe usmál. *Ano, to je přeci jasné, budu se schovávat a uskutečním svůj původní plán, nebo je budu sledovat a uniknu stejnou cestou jako oni, protože nějak se sem dostat museli, tak se dostanou i ven, nebo... je dopadnu a nebudu za pitomce, který se nechal zamknout ve škole, ale za hrdinu, který školu zachránil!*

„Hele Franku, myslím, že ten trezor schovávaj spíš v nějaký kanceláři.“

„Nemel a makej!“

„Co si na mě dovoluješ?“

„Já si fakticky myslím, že tady nemá cenu hledat, dem dál.“

Jukymu se v hlavě začal rodit geniální plán. Zloději zalezli a Juky vylezl. Vyběhl a jen silou vůle stihl zabrzdit přede

dveřmi. Otevřel je a vyplížil se tiše za muže. Skupinu opustil u učebny chemie. Nabral si pár užitečností a osvědčenou zkratkou se dostal do PC1. Tam z větší části rozebral klávesnici kvůli tlačítkovému mechanismu a odnesl si i pár drátků. Šel do fyziky. Pečlivě si nastudoval elektrické obvody a vzal si velké baterie s elektřinou (vzal si i prázdné z jednoho důvodu – byly těžké). Cesta do přírodopisné učebny mu zabrala sotva deset sekund. Ve vitrině paní učitelka chovala živé vosy. Několik vos ve vitrině vesele poletovalo, i když většina populace skončila v láhvi. Vzal si tam také velkého Spongeboba, jak tomu organismu rád říkal. Juky už zase běžel dál. Kabinet tělocviku také vyraboval a dal se do díla.

Mezitím lupiči našli kancelář, kterou hledali – tu s trezorem. Předstíh před vchodem byla za prosklenými dveřmi, které byly odemčené. Jack podal Frankovi páčidlo. Ten vylomil druhé dveře a cesta k trezoru byla volná. Tak to také Juky chtěl. Teď už páčili trezor. Dvířka odlétla. Všechny školní peníze teď získali oni. Poté odešli z kanceláře a zmizeli za rohem. Za jiným rohem se však ukrýval Juky. To byl jeho plán. Nechat lupiče odemknout dveře do místnosti, kde byl telefon. A Juky už vytáčí číslo a volá.

„Dobrý den, je to prosím policejní stanice?“

„Ano, co se stalo?“

„Tady Juky Žralokobijec, jsem ve škole a jsou tu lupiči.“

„Kde konkrétně?“

„Divné Město nad Odrou, Havlíčkova ulice 75.“

„Hned tam jedeme, už jsme tam poslali skupinu kvůli tvému zmizení, ale s lupiči jsme nepočítali.“

Juky položil sluchátko a běžel zloděje zdržet, jak jen to půjde (a věřte, že to šlo velmi dobře).

Frank a Jack šli chodbou k východu. Jack vysvětloval Frankovi, že to, co viděl v odrazu dveří, je prostě nesmysl a že se mu to jen zdálo. Frank zas tvrdil, že si tím je jistý na sto procent. Abych byl přesný, viděl tam velkou mořskou houbu levitovat u stropu. Popravdě to takový nesmysl nebyl. Když tím místem procházeli, Frank se podíval vzhůru.

„Podívej Jacku, ono to tam fakt je, podívej naho...“ Už nedořekl. Spadla na něho i na Jacka. Ta houba. Ona tam vážně byla. A k tomu plná kyseliny. Ale jenom z půlky. Z té druhé byla totiž plná vos. Au. I Juky, který stál na schodech, kde přestříhl nylon, na kterém houba visela, si řekl, že první past byla až moc krutá. Ano, není to překlep, první past. Bude jich víc. Celí poleptaní zloději už lezli zpod Spongeboba a naříkali.

„Hele vy tam dole!“ Zavolal Juky ze schodů. Oba lupiči se na něj podívali a synchronizovaně procedili mezi zuby: „Svědék...“ Juky se dal po schodech nahoru a připravil se do výklenku ve zdi. Frank a Jack byli znovu plní energie a běželi za ním. Hned jak vešli na chodbu, Juky vypálil. Skákací gumou na ně střílel hrudku fosforu. Toho stejného fosforu, který byl rozetřený po podlaze v kruhu kolem místa, kde zloději stáli. Fosfor je samozápalný a v takové rychlosti se nemohl při nárazu nezapálit. A tím, že se zapálil, zpečetil osud Jacka a Franka. Nebyla to poslední past, ale lupiče nejvíc zdržela. Celý ohnivý kruh se kolem nich zužoval a oni se z něj nemohli dostat. Jen šťastnou náhodou Juky zapomněl odstranit hasicí přístroje.

Příští past byla nejsložitější a Juky na ni použil všechny různé vychytávky, co znal, a dokonce i ty, které neznal (nevím, jak je to možné, ale tento příběh se možná ani neodehrál, takže je to třeba jen výmysl, víme přece jenom, že byl Juky živý, nic víc). Celý mechanismus byl založený na tom, že dveřmi mohl projít jen jeden člověk, protože každý další byl obětí sto šedesáti voltů. Franka to vyřadilo úplně. Jacka čekala síť na volejbal zelektrizovaná tak, že se na něj nalepila a on musel skákat snožmo. Juky mu ještě připravil překvapení v podobě padáku, který maskoval strmé schody dolů.

Police dorazila už před dvěma minutami, ale měla problém je najít, a navíc jejich strážmistr uklouzl po obsahu hasicích přístrojů a praštil se do hlavy. Nárazem omdlel a část skupiny ho křísila. Zloděje ale úspěšně zatkli, což pro ně nebylo moc těžké, když byl jeden v bezvědomí a druhý v rolce. Juky se mohl vrátit domů a připravit se na odlet...

Ještě než další den vyrazili na letiště, došel mu dopis, kde bylo zapsáno všechno, co se stalo od chvíle, kdy už byl doma. Mimo jiné se tam psalo, že pod školou vede chodba do protiletectvého krytu, do kterého se šlo dostat i zvenku. Byl to důležitý prvek ochrany za druhé světové války. Tudy se pravděpodobně lupiči dostali dovnitř. A nejen to. Také se tam psalo, že Jukymu udělují cenu Zlaté sojky za mimořádné služby městu. Jukyho teď však zajímaly jiné věci. Letěl letadlem a koukal z okna. Zítra dorazí k moři. Kde bude slunce, pláž, u ní moře a v něm... žralok. POMSTA BUDE SLADKÁ!

O autorech

Martin Rus má dvanáct let, je žákem 7. ročníku na Základní škole Humpolec, Hálkova. Mezi jeho nejoblíbenější předměty patří fyzika a informatika. Rád kreslí, vytváří komiksy a píše básničky i příběhy.

Autorkou ilustrací je šestnáctiletá **Tereza Rusová**, studentka humpoleckého Gymnázia dr. Aleše Hrdličky. Ráda zpívá, tancuje a tvoří v nejrůznějších směrech: jde třeba o háčkování, kresbu, malbu, tvorbu vlastních písní, hudebních videoklipů a podobně.

Kouzla přírody v létě

Červen je měsícem vůní. Začínají kvést lípy a se svou vznešenou, bzučící korunou opanují krajinu. Nikde nám neuniknou akáty, o kterých díky vůni víme mnohdy mnohem dříve, než je zahlédneme. V lesích nám nejvíce zavoní rozkvetlé maliníky, na polích hořčice, svazenka a všem známý jetel. A při procházkách si na mezích leckdy rádi přičichneme ke kvetoucím bodlákům, třezalce a vrbce úzkolisté. Den za dnem se prodlužuje až k 20. červnu, kdy nocí ve 22:50 hodin letos poprvé zavoní léto. Letní slunovrat.

A aby těch kouzelných nocí nebylo málo, v noci z neděle 23. června na pondělí 24. června nastane kouzelná svatojánská noc. Kdy se odpradávná dějí magické věci, provádí se spoustu rituálů, tradic a mimo jiné se chodí o půlnoci (někde až před svítáním, někde až v poledne na svatého Jana) pro devatero svatojánských bylin na devatero luk. Smyslem nebylo naběhat se po loukách se seznamem bylin, navíc skladba devatera bylin se kraj od kraje liší. Člověk sám měl poznat ty správné bylinky podle toho, že k němu samy nějak promlouvají. To potom bylo to pravé svatojánské býlí. Jedině snad – prý by neměla chybět třezalka tečkovaná, nazývaná také bylinou svatého Jana, a mateřídouška.

U nás na Humpolecku bychom si v tento čarovný večer mohli nasbírat ke zmíněným dvěma bylinkám ku příkladu černý bez, řimbabu, jitrocel, sléz, mátu, šalvěj, levanduli, které tou dobou kvetou i na našich zahrádkách či někde poblíž. Z bylin si děvčata vázala věnce a pouštěla je po vodě, provdají-li se

brzy. Děti chystaly z bylin do krabic postýlky pro svatého Jana, hospodyně zavěšovaly, aranžovaly či do sklenic ukládaly devatero bylin pro ochranu rodiny, domácnosti a věrného manželství. A jelikož mají byliny v tuto kouzelnou dobu sběru tu nejsilnější a nejčarovnější moc, můžete si je nasbírat i vy a přes noc nechat macerovat v čisté vodě. Ráno se napijte a něco si přejte. Do roka si povíme...

Červenec je měsícem nasyceným vzpomínkami z dětství. Prvními týdny prázdnin na táborech a u babiček a dědů – a z toho mnohdy v přírodě. Ne že by to venku přestávalo kvést, ale pomalinku už kdeco začíná i dozrávat! A my? Začínáme uzobávat. Hrníčky se nám ne zrovna samy od sebe plní borůvkami a malinami, v zahrádkách se to v listoví keřů začíná potutelně červenat... Příroda už se nestydí ukázat sem tam i nějaký ten hříbek v lese. A jelikož darů přibývá, od mlsání čím dál více zbývá. I tu můžeme každodenní přebytky malin, borůvek, jahůdek, rybízů, angreštů jednoduše vhodit do mixéru, přidat zakysanou smetanu a trošku vanilkového cukru, pomixovat, vlít do formiček a šup do mrazáku. A zítra, než půjdeme znovu mixovat, si můžeme pochutnat na vlastních zmrzlínkách z čerstvého ovoce. Přiznejme si – to neocení jen děti.

Srpen je měsícem hojnosti. Před očima nám tančí rozkvetlé louky, zatímco na zahrádce zraje zelenina a k tomu všemu už můžeme sbírat a dosušovat první semínka řepy, slézu, jitrocele, měsíčeků, ale i petržele z loňska a řepíku. A pakliže jsme si na

jaře nechali pár ředkviček vykvést a dozrát, nemusíme čekat na příští jaro a rovnou je znovu vysejeme. Spolu s nimi můžeme zasít i hrášek, salát, špenát i mangold (který překvapivě vydrží i část zimy). Zkrátka můžeme vysít vše, co je zvyklé na kratší dny a čemu nějaké ty chladnější noci ještě neublíží. Pozor si však musíme dát na dostatek vláhy při klíčení, jelikož v babím

létě může půda leckdy ještě proschnout, zaléváme naši budoucí úrodu s láskou a představou na křupavé osvěžení přímo ze zahrádky. Až začne krajina zlátnout a červenat, pomalu se připravovat k zimnímu spánku, jak budeme, panečku, rádi za čerstvou a vesele červenou ředkvičku. Křup!

Hana Havelková

Neznám nic hezčího, než je řeka

Už jako malý kluk propadl vodáctví. K dobrodružství na řece přirovnává vlastně celý život. „Někdy je klidný jako hladina oleje, někdy narazíte na peřeje, někdy je divoký, někdy přijdou vracáky, které vás vrátí zpět, někdy je voda čistá, jindy zkalená, pokaždé zkrátka jiná,” míní Luboš Komrs. Zprofanované vodácké turistice podpořené snadno dostupnými půjčovnami vybavení a dalším moderním servisem rozhodně nefandí. „Tady jde o řeku a přírodu až v poslední řadě,” uvádí. I proto se snaží předávat lásku a respekt k vodě nejmladší generaci. Na humpoleckém Středisku volného času vedl dvanáct let vodácký kroužek, nyní usiluje o zřízení skautského vodáckého oddílu.

Kdy jste přišel vodáctví na chuť?

Už jako kluk. První lodě jsme si sami postavili někdy kolem dvanácti let, z krytu na motor auta, škodovky dvanáctsettrojky. Když se smontovaly dva dohromady, byla z toho pěkná loďka. Kousek za barákem jsme měli lom, takže jsme tam asi se sedmi kluky z jedné bytovky chodili jezdit.

A první skutečné lodě přišly kdy?

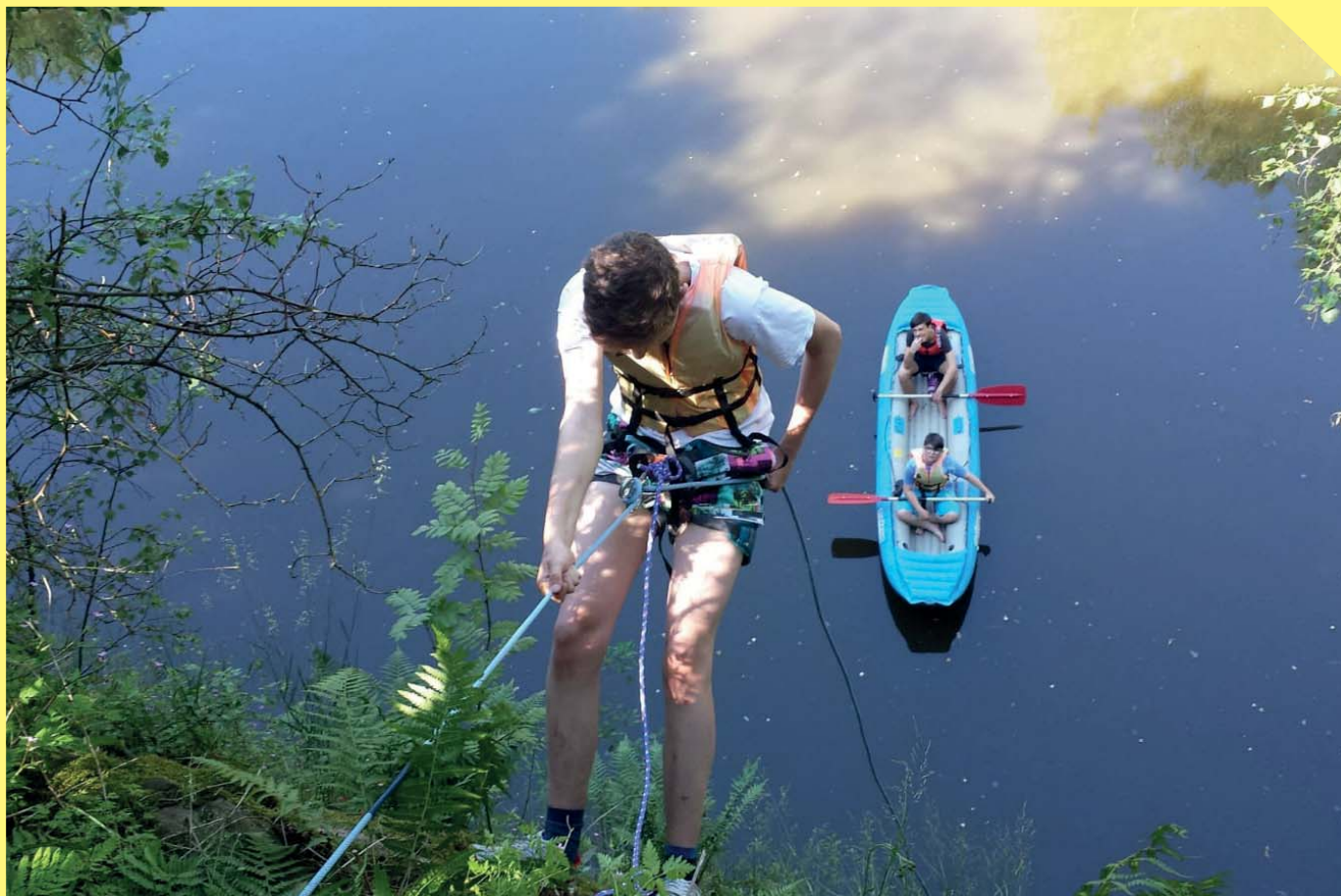
Asi v šestnácti letech jsem byl na opravdové lodi poprvé, v Troji. Měl jsem sportovní kánoi.

Čím vás voda učarovala?

Řekl bych, že mě to prostě od malička táhlo k vodě. Když jsem jako kluk četl příběhy o indiánech nebo Rychlé šípy... Ta voda s sebou nese nádech dobrodružství. Řeka mi zkrátka evokuje dobrodružství, prázdniny. A upřímně, neznám nic hezčího, než je řeka.

V jakém období vyrážíte na vodu? Řídíte se jarním odemykáním a podzimním zamykáním?

Jako parta kamarádů jezdíme po celý rok. Odemykání, zamykání, to s tím nemá nic společného, to je turistika a my jsme spíš takoví sportovnější turisté, nebo jak bych to řekl. Vyrážíme třeba i v lednu, prosinci, když teče voda. V zimě nemusíte daleko, ideální jsou třeba Stvořidla. V létě je vodáctví spíš takový skauting, vody moc není, z řek se práší, takže to jedeme jediné rekreačně, na výlet, třeba na Lužnici, když to jde, protože tam skoro nikoho nepotkáme, ze Suchdola dolů narazíme většinou

jen na komáry (úsměv). Když si chci opravdu užít sport, tak tehdy, když je pěkné počasí: to pro nás znamená, že prší, nebo když se pouští přehrady. To bývá převážně na jaře, kdy opravdu potkáváme jen „skutečné“ vodáky. Takže když máme chvíli a jsou příznivé podmínky, tak jedeme – není na co čekat, protože voda teče dnes a zítra už nemusí.

Účastníte se třeba i závodů?

Dříve jsme jezdili raftové závody, třeba i tady na kanále na Trnávce, ale většinou jsme se umístili opravdu až v těch posledních řadách. Přece jen jsme pořád amatéři. Ale tento kanál jsme si propluli i proplavali snad stokrát, v šustákách, ve starých vestách z polystyrenu, krev z nás tekla, když nás voda mlela... (úsměv)

Však se říká, že kanál na Trnávce je nejobtížnější umělý kanál v Evropě...

Je to tak. My jsme se tam vlastně učili raftovat. Takhle škola, kdy tam s námi kolikrát dělali psí kusy, byla ale myslím vynikající průpravou do dalších let. Pořád cítíte respekt, ale zároveň získáte sebevědomí, že leccos zvládnete.

Je vodáctví bezpečný sport?

Já tvrdím, že ano, ale je potřeba vodu respektovat. A musíte s ní spolupracovat, ne jít proti ní. Když s ní spolupracujete, využíváte její sílu, její vlastnosti, jezdí se vám hezky. Když půjdete proti ní, tak si vás srovná, protože má větší sílu.

Když se rozhodnu nastoupit na loď, mám si vzít i záchrannou vestu?

Jo. A říkám to i dětem. Vestu navíc nesundávejte ani na břehu. Ona vás opravdu ochrání. Když se vyklopíte na divoké vodě, tak si lehnete na záda, rozhlédnete se, jedete po vodě nohama napřed a vesta vás nadnáší, voda jde pod vás a nemůžete se utopit. Když vestu nemáte, voda půjde přes vás a přetlačí vás. Jiné to je, když vás drží vodní válec a tlačí vás dolů. Anebo když se třeba za něco chytne, často za větev, to může být problém. Obecně bych ale vestu přirovnal k pásům v autě – takže rozhodně ano.

Jak je na tom Humpolec z hlediska vodáckého sportu? Máme tu nějaký oddíl?

Vím, že vodácký oddíl, nebo klub, tu býval v minulosti, ale to se mě netýkalo, tak nevím, jak fungoval. My jsme s raftaři, se kterými jsem jezdil, byli ve Svazu vodáků České republiky. Jinak tady v Humpolci znám pár nadšenců, kteří s partou jezdí na vodu. A spíš si myslím, že je to právě o těch partách kamarádů, kteří se domluví mezi sebou a jedou.

Ve Středisku volného času v Humpolci jste vedl vodácký kroužek...

Je to tak... Za velké podpory paní ředitelky Mirky Lisé jsem ho založil a posléze dvanáct let vedl. Nejmladší člen začínal v pěti letech a myslím, že kolem osmnácti let skončil. V zimě

jsme se s dětmi věnovali přípravě, aby měly fyzickou, chodili jsme do tělocvičny a cvičili na kondici a motoriku, ale zároveň jsem se snažil, aby to nebyl jen „dril“, ale aby je to také bavilo. Na vodu jsme jezdili až do zámrazu. Původně jsme trénovali na Dvůráku, ale když foukl vítr, tak ty lodě byly všude a nebylo snadné se zase urovnat. Tak jsme začali jezdit na lom nad koleje, kde to bylo, řekl bych, ideální. Základy techniky pádlování, otáčení lodi, náklony: to se všechno trénovalo na hladké vodě. Pak jsme jezdili pod Malou přehradu, a tam se už učili na kajaku, na tekoucí vodě. No a také jsme s nimi vyrazili na soustředění na kanál v Českých Budějovicích, které je dostalo zase dál. Vždycky jsem jim říkal, že nemusíme být hned sportovci, ale že musíme být dobří turisté, aby se nám někde na vodě něco nestalo. Zajímavé bylo, že kluci víceméně poslouchali, ale s holkama byla kolikrát potíž, ta poslušnost pokulhávala.

Kolik dětí jste vedl?

Byly roky, kdy jsme měli třeba čtyři děti. A pak se to třeba zase rozrostlo na 16, 17 dětí, což si pamatuji, že nám záviděli i Jihlaváci, kteří je horko těžko sháněli. Covid to pak přerušil, generace nám odrostla a už se nepodařilo nové zájemce nalákat.

Není to třeba i tím, že dnes jezdí na vodu skoro každý a že může převažovat přesvědčení, že to i každý v pohodě zvládne, bez průpravy?

Ano, děti, nebo jejich rodiče, to mohou považovat za řekněme zbytečné. Pokud ale narážíte na často diskutovanou situaci na některých řekách, které jsou obklopené půjčovnami, z každého auta, kempu, lodě hraje jiná muzika, všude je hlava na hlavě a podobně, to nemá s vodáctvím nic společného. Vše je sice dostupné, ale pocit, že je to jen náramná zábava a že se nemůže nic stát, je falešný – to mluvím i z vlastních zkušeností. A o to, aby si člověk užil řeku, vůbec nejde. To já osobně úplně nesnáším. Myslím si, že vodáci, stejně jako další sporty, by mělo být o něčem jiném a že nikomu rozhodně neuškodí, když bude znát alespoň základy toho, jak se v lodi chovat tak, aby neublížil sobě nebo někomu jinému. Zase bych se vracel k respektu a zdravému sebevědomí – vím, co mě na vodě čeká a jak mohu reagovat. Víte například, kdy se na vodě stane nejvíce úrazů? Při nastupování na loď nebo při vystupování. Už to mluví samo za sebe.

Kdy vzít malé dítě poprvé na vodu?

Kdybychom byli indiáni, tak je vozíme automaticky, věk neřešíme. Ale samozřejmě, jde hlavně o bezpečnost. Musíte vybrat vhodnou řeku, musíte myslet na to, aby dítě bylo zajištěné, aby mělo vestu, ideálně i přilbu, musíte sami znát své schopnosti... Je to podle mě hodně individuální. Pak když dítě neumí plavat a vy se převrátíte na hlubší vodě, je to náročnější, rizikovější. Osobně si myslím, že můžete vzít dítě kdykoliv, ale je třeba vyloučit co nejvíce faktorů možného nebezpečí. My jsme s našimi dětmi jezdili v nějakých jejich čtyřech letech a hrozně se jim to líbilo. Protože už měly i rozum z toho, že jsme stavěli stan, dělali ohýnek, koukali na hvězdy...

Jaká sjízdná řeka je vodákům v našem regionu nejbližší?

Zmínil bych Želivku, do které se vlévá Trnávka. Je tu ale třeba i Jankovský potok, z Bříšť, nebo Pstružný potok – od humpolecké čistírny přes Čejov, Kežlic, do Sázavy. I když nevím, jestli právě Pstružný potok někdy někdo pojede. S bratrancem jsme zřejmě jako první, a možná i poslední, tuto trasu absolvovali. Když byly, myslím v roce 2012, povodně, tak jsme vzali lodě a náramně si to užili. (úsměv)

Máte u nás v republice nejoblíbenější řeku?

Každá má určité své kouzlo. Sázava – Stvořidla, dole Pikovice, to je něco nádherného, ty staré trampské osady po březích, vystavěné do skal nahoru, to je krása. Svratka je také nádherná řeka. Tam jsme jezdili na závody a pamatuji i na vodácké poutě. Teď už se bohužel dlouho nepouštěla.

Cestujete na vodu i do zahraničí?

Ano. Nejvíce se mi líbí asi rakouská Salza, která je krásná, ale umí být také v některých místech nebezpečná. Vzpomínám si třeba na otevřený sifon, kdy jsme jeli s kamarádkou, koukali jsme po okolí, kochali se, já zabral a sáhl jsem pádlem do té sifonové vody. Přepadl jsem, oblečený ve vestě, a spadl přesně do toho sifonu. Kolem mě byla spousta bublinek, vlastně se

topíte ve vzduchu, v takové sodovce, vesta vás nenadnáší, dopadnete na dno a nemůžete vyplavat ven. Takže musíte z toho sifonu odejít. Nad sebou jsem viděl jen to, jak naše kánoe odjíždí. Podařilo se mi skutečně odejít, pak jsem teprve mohl začít plavat a vyplaval jsem. Měl jsem hrozné štěstí.

Jaká loď je vám nejbližší? Mluvil jste už o raftu, kánoi...

Pro různou vodu, různé situace máte jinou loď. Na turistiku preferuji kánoe a tu klasickou mám asi i nejraději. Nafukovací pálava je zase taková univerzální, na které se dobře učí. Hodně odpustí, zároveň ji můžete vzít až do trojkové vody, pokud ji zvládáte. A když jedeme s partou, často je to na nafukovacích kajacích. Ty se jmenují Safari, a tak nám lidé přezdívali Safari Gang.

Když bych tedy chtěla být alespoň dobrý turista, jak vy říkáte, jaké mám možnosti, abych na tom zapracovala?

Samozřejmě musíte jezdit. Pokud máte staršího kamaráda, nebo někoho, kdo na vodu jezdí, tak si necháte poradit, odkoukáváte. Nejvíce se naučíte tím, že jste na té vodě, pozorujete někoho, kdo to umí, a zkoušíte to taky. A posloucháte. Kroužek už tu sice není, ale momentálně jsme s humpoleckými skauty, hlavně s Tomášem Horkým, dali hlavy dohromady a usilujeme o vznik skautského vodáckého oddílu. Už jsem se nechtěl k učení vracet, ale ložský zážitek na Želivce, kam vyrazili nezkušení vodáci, podcenili situaci, nevěděli, jak se mají zachovat, neměli evidentně základy a málem to tam nedopadlo dobře – a hlavně si zbytečně řeku na dlouho, ne-li na celý život, zprotivili, takže jsem si říkal, že i kdybych pomohl jednomu, bude to fajn, proto jsem skauty oslovil. Momentálně tedy absolvuji všechny možné kurzy, které jsou k tomu potřeba. A řešíme další věci, aby se vše mohlo rozběhnout. Letos to ještě asi nestihneme, ale třeba už příští rok... Uvidíme...

Aneta Slavíková

Luboš Komrs (60) je rodák z Humpolce. Kromě vodáctví ho baví čundry – na řece či v kopcích, doma i v zahraničí. Rád čte nebo sedí, sám či s přáteli, u ohně. Má dvě děti a čtyři vnoučata.

Soutěžní křížovka

Do letního čísla Zálesí připravil Rodinný pivovar Bernard soutěžní křížovku s tajenkou i cenu pro jednoho výherce, a to dvoudenní vstupenku na hudební multizánrový festival Bernard Fest. Výslednou tajenku zašlete s uvedením předmětu Hrajeme si – červen na e-mail mekis@infohumpolec.cz nebo ji doručte osobně s uvedením vašeho jména a kontaktních údajů (e-mail nebo telefon) do infocentra. Ze správných odpovědí doručených do 16. června 2024 vybereme jednoho vítěze, který si užije festivalovou atmosféru. Jména šťastlivce i správné odpovědi zveřejníme v podzimním vydání Zálesí.

1									1. země, kde sídlí partnerský pivovar Duvel Moorgat
2									2. Bernard Ale
3									3. „Svět se zbláznil, se“
4									4. „Na Štokách“ v Návštěvnickém centru
5									5. tmavé pivo čepované se speciálním efektem
6									6. srdce pivovaru
7									7. surovina pro vaření piva dovážená z Rajhradu
8									8. nealko pivo (z angličtiny)
9									9. vine se kolem pivovarského komínu
10									10. Magazín „Vlastní“
11									11. nádoby pro zrání piva v ležáckém sklepě

Bernard Fest na Horním náměstí v Humpolci pořádá od 20. do 22. června Rodinný pivovar Bernard.

Čtvrtek 20. června

15.00 Nová Lesanka z Humpolce
 16.00 ZUŠ G. Mahlera Humpolec
 17.00 Natálie a Veronika Říhovy
 – moderní a muzikálové písně
 18.00 Vysočinka
 19.30 Moby Dick
 21.00 Sto zvířat

Pátek 21. června

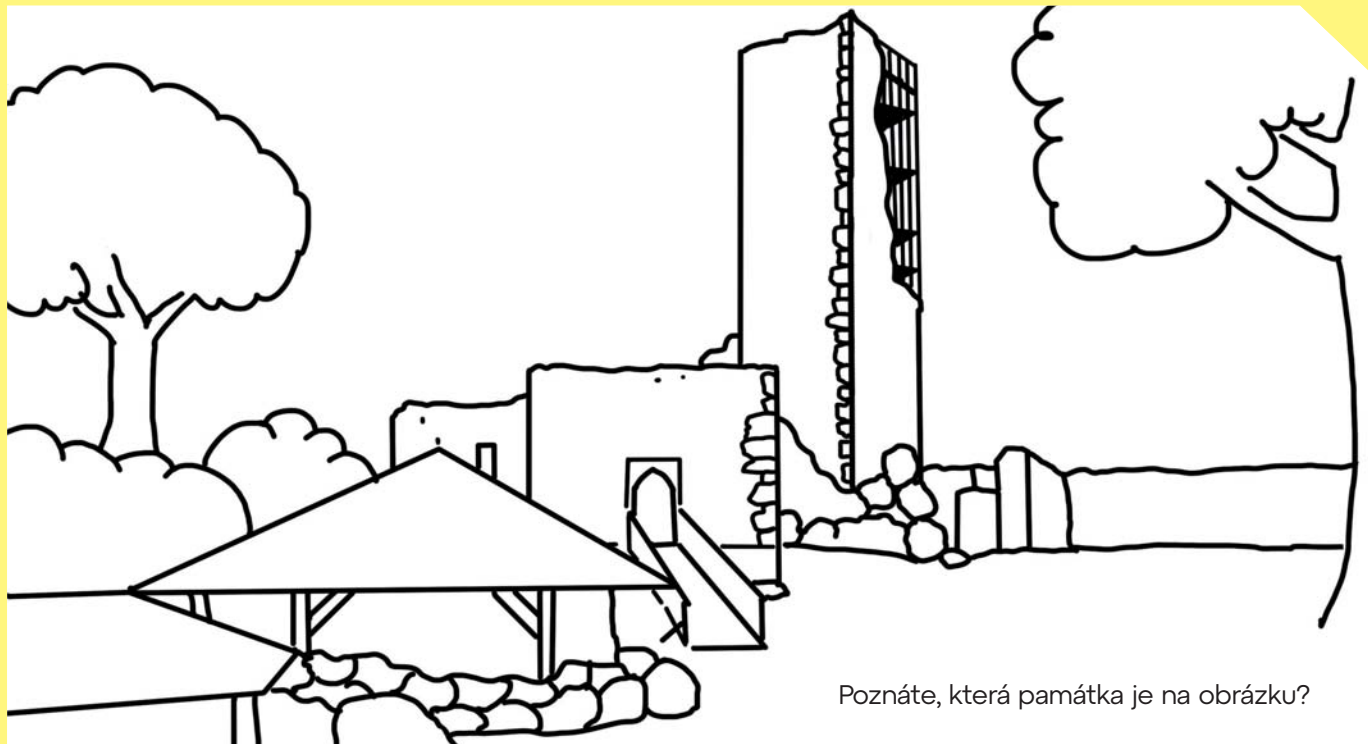
16.00 Pokáč
 18.00 Čechomor
 20.00 Tomáš Klus
 22.00 Tři sestry

Sobota 22. června

11.00 The Tap Tap
 13.00 Jaroslav Uhlíř
 15.00 Mřága a Žďor
 17.00 Fanfare Ciocarlia
 19.00 Olympic
 21.00 Wanastowi Wjecz
 23.00 Horkýže Slíže

Dvoudenní vstupenky jsou slosovatelné o hodnotné ceny, slosování proběhne během sobotního podvečera. Tržbu z piva prodaného během čtvrtěčního programu pivovar věnuje středisku Oblastní charity Havlíčkův Brod, dennímu centru pro seniory Astra v Humpolci. V parku Stromovka bude pro rodiny s dětmi připraven Family Fest. Můžete se těšit na loutkové divadlo, skákací hrad, DJ s dětskou diskotékou, animátorku pro děti, hry s úkoly, malování na obličeji, ukázkou dravců, cvičení pro děti, kreativní tvoření s barevným pískem, občerstvení a mnoho dalšího.

Vymalujte si

Poznáte, která památka je na obrázku?

Připravila: Kateřina Kučerová

Najděte pět rozdílů

Připravila: Vendula Marešová

Výherci minulé křížovky: Jakub Vazač, Ivanka Duchanová a Jana Žatečková

Výherci obdrželi společenskou hru Jak dobře to u nás znáš?, kterou věnovala Místní akční skupina – Společnost pro rozvoj Humpolecka. Blahopřejeme!

Správné odpovědi: 1. Hliník, 2. Pstružný, 3. Magor, 4. Pět, 5. Pijánovka, 6. Zelí, 7. Šest, 8. Sedlice, 9. Zahrádka, 10. Rozhlas; Tajenka: Humpolecko

**A nyní otočte
a zalistujte
Radničními
listy**

